



## "לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

### שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו [www.ledorot.gov.il](http://www.ledorot.gov.il)

#### שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: ולדימיר	שם משפחה: בירמן
---------------------	--------------------

#### פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: בירמן		בלועזית birman	
שם פרטי איתו נולדתי: ולדימיר		בלועזית vladimir	
שנת לידה: 1923		מין: ז	
עיר לידה: סרטוב		בלועזית רוסיה	
שם פרטי ושם משפחה של האב: בירמן סרגי		שם פרטי ושם נעורים של האם: גומלסקה ריטה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מוסקוה		בלועזית רוסיה	
השכלה/תואר אקדמילפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי – תיכון – אוניברסיטה צבאית		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) רוסיה (נלחם בחזיתות)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרתלאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנתעליה: 1990	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	

**אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה**

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

**נא לכתוב בגוף ראשון**

אני ולדימיר בירמנותשוב הישוב שלומי שבגליל המערבי, נולדתי בתאריך: 6.9.1923 בעיר סרטוב שברוסיה שבה אבי, בירמן סרגי היה ממונה מטעם ממשלות רוסיה ואוקראינה על המאבק ברעב – הוא היה אחראי על חלוקת אוכל ועזרה למחוסרי דיור. בשנת 1924 כשהייתי בן שנה עברנו לגור במוסקבה שבה התגוררתי למעשה עד עלייתי לארץ ישראל באוגוסט 1990. עד גיל 17 השלמתי את לימודי ולאחר מכן גויסתי לשירות צבאי בעקבות המלחמה – מלחמת העולם השנייה.

בשנת 1940 סיימתי את בית הספר בהצטיינות – למדתי בבית ספר "187" שבעיר. מאחר וסיימתי את לימודי בבית הספר בהצטיינות התקבלתי ללא מבחנים ללימודים באוניברסיטה הצבאית של חיל האוויר – בפקולטת המנועים (אוניברסיטת מהנדסי מטוסים ממלכתית) בראשון למאי 1941 השתתפתי במצעד הצבאי בכיכר האדומה במוסקבה במסגרת גדוד המתנדבים.

**נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה**

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

לאחר שהחלה המלחמה ביוני 1941 מילאתי כמו שאר הסטודנטים באוניברסיטה תפקידים תומכי לחימה – הייתי חופר תעלות ומשתתף בתרונות על הגגות של הבתים בתצפיות על מטוסי האויב הנאצי. בתאריך 14.10.1941 התנדבתי לגדוד הקומוניסטי האזורי בעיר מוסקבה, בחטיבה הקומוניסטית השלישית. בימים הקשים ההם במוסקבה יצאתי לסייר כפטרול צבאי ברחובות העיר, בהתחלה הגדוד שלי היה ממוקם בבית הספר אך במהרה הוא הועבר לקו ההגנה הראשון של מוסקבה. המשימה שקבלנו הייתה להגן על הגשר הסמוך ולהיאבק בצנחנים הנאצים שניסו לתקוף אותו ולפרוץ לעיר דרך האוויר. בעת האזעקה היינו תופסים את עמדות הלחימה שלנו ויום אחד במהלך אזעקה קפצתי לעבר אחת התעלות והרגל שלי נשברה. היא התנפחה ולא יכולתי ללכת. חשוב לציין שבפלוגה שלי כולם היו וותיקים והיה להם יותר ניסיון קרבי ולכן אני שהייתי צעיר יותר הייתי צריך להשקיע ולהתאמץ כדי ליישר איתם קו.

נשלחתי כפצוע לבית החולים הצבאי ומאוחר יותר ניסיתי לחזור לחברי אך לא נתנו לי ובמקום זה שלחו אותי לקורס קצינים. בסיום קורס הקצינים נשלחתי כמפקד מחלקה לאזור הקרבות הקשים שהיו בסמוך למוסקבה. באחד הקרבות שהתרחש בפברואר 1942 נפצעתי קשה, קבלתי כדור בראש, אך למזלי צרפו אותי למטוס שהעביר פצועים לבית החולים בעורף. הייתי מאושפז חצי שנה ועל פי הפקודות והנהלים הייתי צריך לעזוב את הצבא אבל בכל זאת התנדבתי להמשיך את השרות ושובצתי מחדש. נשלחתי לחטיבה שעסקה בהכשרת לוחמים לפני שליחתם לחזית, זו הייתה תקופה קצרה שנחשבה בעבורי להתאוששות ושיקום. כעבור חצי שנה נשלחתי שוב לחזית באזור ו"ליקי לוקי", שם שוב נפצעתי ושוב פינו אותי לבית החולים הצבאי. בבית החולים קבלתי כסטודנט להנדסה לשעבר הפנייה לאקדמיה הצבאית של חיל האוויר ולקראת סוף המלחמה השלמתי שם את לימודי. עקב הפצעה הקשה בראשי כבר לא יכולתי לשמש כלוחם וגם הוועדות הרפואיות לא אפשרו זאת למרות רצוני.

**אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**  
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אחרי המלחמה ועד לשנת 1958 הייתי מהנדס מטוסים צבאי ושחררתי לבסוף מהצבא כנכה מלחמת העולם השנייה. לאחר השחרור עבדתי והתנדבתי במוסדות ציבוריים וחינוכיים במוסקבה. בשנת 1989 אני ואשתי התארחנו אצל חברים בארץ



ישראל והחלטנו להישאר כאן ובשנת 1990 עשינו עלייה. כיום אני מתגורר בישוב שלומי שבצפון אם אישתי – אני אוהב את ישראל ואת הצבא והמשטרה של ישראל – יש לי בן שמשרת בצבא ארה"ב בדרגת מייג'ור (רב סרן)

האם ברצונך להוסיף משהו לעידות:

אבא שלי בירמן סרגי נולד בשנת 1890 באוקראינה. ב-1912 הוא היה חייל בצבא האדום, בזמן מלחמת העולם הראשונה הוא נלקח כשבוי מלחמה עד לשנת 1918, לאחר שחרורו בשנת 1920 הוא המשיך את שירותו הצבאי כמתנדב. בזמן השבי אבי למד את השפה הגרמנית וכמו שסיפרתי בהתחלה לאחר שחרורו מהצבא הוא מונה לאחראי על חלוקת מזון וסיוע למחוסרי דיור - במהלך תקופת הרעב. בשנת 1947 היו בעיר מהומות והתפרעויות במהלך הוא נהרג.

אימי, גומלסקה ריטה נולדה בשנת 1897 באוקראינה. בתום לימודיה בתיכון היא עברה להתגורר בצרפת ושם למדה רפואת שיניים. היא חזרה לרוסיה במרץ 1917 ובשנת 1920 בזמן המלחמה שימשה כרופאת שיניים בחזית. אחרי המלחמה היא המשיכה לעבוד בתור רופאת שיניים בעיר מוסקבה ובתאריך 1.1.1980 היא נפטרה.

ראיון: שמוליק בן – חמו, שלומי, מרץ 2014

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: [infovatikim@pmo.gov.il](mailto:infovatikim@pmo.gov.il)

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית \*8840

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.